పంజరం

పెద్దగా అరువులు వినిపించాయి!

వరండాలో స్తంభాని కానుకొని నిలబడ్డ నీరజ ఉలిక్కిపడి తలెత్తి చూసింది. తమ ఇంటి కెదురుగా ఉన్న ఖాళీ స్థలంలో ఎవరో పిల్లలు ఆడుకుంటున్నారు.

మధ్య మధ్య నవ్వుతున్నారు.

అరుస్తున్నారు.

వాళ్ళను చూసి ఆసూయపడింది నీరజ.

ఆ పిల్లలకు ఏ చీకూ చింతా లేదు. ఏ కష్టమూ, బాధా వాళ్ళ మనస్సుని తాకవు.

ఎప్పుడూ అలా చిన్న పిల్లలుగానే ఉండిపోతే ఎంత బాగుండును' అనుకుంది నీరజ.

చిన్నప్పుడు తనూ అలాగే ఆడుకుంది. నవ్వుతూ తిరిగింది.

కాని, ఇప్పుడు...

అకాశంలో స్వేచ్ఛగా ఎగిరే చిలక పంజరంలో బంధింపబడినట్లు - తనూ కష్టాల పంజరంలో చిక్కుకుపోయింది.

నవ్వడం మరిచిపోయింది!

ఈ పంజరం విడిపోయి, ఎప్పటికైనా ఈ చిలకకి విముక్తి లభిస్తుందా?

మళ్ళీ ఆకాశంలో స్వేచ్ఛగా ఎగిరే అదృష్టం కలుగుతుందా?

"నీరజా!"

ఆలోచనల నుండి బయటపడి తల త్రిప్పి చూసింది నీరజ.

ఎదురుగా వదిన కమల నిలబడి ఉంది.

"నువ్వా, వదినా!"

"అలా ఒంటరిగా నిలబడ్డావేం, నీరజా!" అనడిగింది కమల.

"ఏం లేదు. కూర్చో, వదినా" అంది నీరజ స్తంభాని కానుకుని కూర్చుంటూ.

కమల నీరజ ప్రక్కన కూర్చుంది.

కమల, నీరజ ఇంచుమించు ఒకే ఈడువాళ్ళు. వాళ్ళిద్దరి మధ్య బంధుత్వం కంటే స్నేహమే ఎక్కువ.

కమల నీరజ వేపే చూస్తూంది.

నీరజ అత్తవారింటి నుండి వచ్చి రెండ్రోజులయింది. కాని ఇంతవరకు తనతో సరిగ్గా మాట్లాడనే లేదు.

అదీకాక నీరజ ఇదివరకంటే చిక్కిపోయింది- నల్లబడింది.

నీరజ ఎందు కలా ఉందో తెలుసుకోవాలని రాత్రి నుంచీ ప్రయత్నిస్తూంది తను!.

ఇప్పటికి అవకాశం చిక్కింది. నీరజ భుజం మీద చెయ్యి వేసి- "నీరజా, అలా ఉన్నావేం? ఏదన్నా విశేషమా?" అనడిగింది కమల మెల్లగా.

వదిన ప్రశ్న నీరజకి నవ్వు చెప్పించింది. 'తన బ్రతుక్కి అదొక్కటే తక్కువయిందిప్పుడు" అనుకుంది.

"నీరజా! అసలేం జరిగింది? ప్లీజ్, నాతో చెప్పవూ?"

వదిన అభిమానానికి నీరజకి కళ్ళతో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"వదినా! ఏం చెప్పను? ఎలా చెప్పను?" అంటూ ముఖం చేతుల్లో దాచుకుంది నీరజ.

"నీరజా! నువ్వలా బాధపడుతుంటే నేను చూడలేనమ్మా. పోనీ నాతో చెప్పడానికి ఇష్టం లేకపోతే..."

కమల మాట పూర్తికాకుండానే నీరజ అందుకుని

"చ! అదేం కాదు, వదినా. నీ కంటే నాకు ఆప్తులెవరున్నారు? జరిగినదంతా నీకు చెపుతాను. చెప్పి ఇన్నాళ్ళూ నా గుండెని దహిస్తున్న ఈ అగ్నిని చల్లార్చుకుంటాను, వదినా!" అంటూ కొంగుతో ముఖం గట్టిగా తడుచుకుంటూ ఇలా అంది:

"వదినా! నువ్వు ఈ ఇంటికి వచ్చిన ఆరు నెలలకి ప్రకాష్‌తో నా పెళ్ళయింది. నాన్న నా పెళ్ళి ఎంతో ఘనంగా జరిపించారు. పెళ్ళయిన వెంటనే ప్రకాష్ నన్ను తీసుకెళ్ళిపోయారు.

వదినా! రైల్లో ప్రకాష్‌తోపాటు వెడుతున్నప్పుడు మా దాంపత్యాన్ని గూర్చి ఎన్నికలలు కన్నానో, ఎన్ని వూహించుకున్నానో చెప్పలేను. నా కప్పుడు నా భవిష్యత్తంతా ఒక పంచరంగుల చిత్రంలా కనిపించింది.

అత్తవారింటి కెళ్ళాక వారం రోజులు ఎలా గడిచిపోయాయో నాకే తెలీదు. ఇంట్లో నేను, ప్రకాష్, మా అత్తగారు, ఆడపడుచులూ, మరుదులూ అంతా వెళ్ళిపోయారు.

ప్రకాష్ నన్ను క్షణం కూడా విడిచిపెట్టేవాడుకాదు. ఆయన ప్రేమకి పొంగిపోతుండే దాన్ని. కాని, అదంతా కొత్తమోజని తర్వాత తెలిసింది.

ఒక రోజు సాయంత్రం...

మే మిద్దరం సినిమాకి బయలుదేరబోతున్నాం.

ఇంతలో ఆయన స్నేహితులు నలుగురు బిలబిలమంటూ వచ్చారు.

హాల్లో కుర్చీల్లో కూర్చుని 'నాయనా, ప్రకాష్, ఇకనైనా ఆ అంతఃపురాన్ని విడిచి బయటి కొచ్చి మా ముఖాలు చూడు' అంటూ ఆయన్ని పిలిచారు.

ఆయన బయటి కెళ్ళారు.

వాళ్ళని చూడగానే ఆయన ముఖం వెలిగిపోయింది.

'అరె! మీరా!'

'మేం ఇంకా జ్ఞాపకమున్నామా, తండ్రీ!' అన్నారు వాళ్ళు.

'చ, ఏం మాటల్రా అవి' అంటూ ఆయన వాళ్ళ ప్రక్కన కూర్చుని 'వూఁ. ఏమిటీ ఆఫీసు విశేషాలు?' అని అడుగుతూ వాళ్ళతో మాటల్లో పడిపోయారు.

ఇక ఆ రోజు మేము సినిమాకి వెళ్ళలేదు. ఆయన ఎనిమిదింటివరకూ వాళ్ళతో మాట్లాడుతూ కూర్చుని ఆ తర్వాత లోపలి కొచ్చి గబగబా భోజనం చేసి మళ్ళీ వాళ్ళతో ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయారు.

తిరిగా ఆయన ఇంటికి చేరేసరికి పదకొండయింది. నేను మెలకువగా ఉండటం చూసి- 'నువ్వింకా మేలుకుని ఉన్నా వెందుకు? పడుకోపోయావా?' అన్నారు.

ఆయన తను ఎక్కడి కెళ్ళారో, ఎందు కాలస్యం అయిందో చెపుతారని ఎదురు చూశాను. కానీ ఆయన ఆ విషయం ఏమీ చెప్పకుండా దుప్పటి ముసుగేసుకున్నారు.

ఆ రోజే కాదు. ఆ తర్వాత కూడా ఆయన ప్రతి రాత్రీ అలాగే ఆలస్యంగా వచ్చేవారు. నేను ఏదైనా అడిగితే 'ఆఫీసులో పనిలే' అనేవారు.

ఒక రోజు మా అత్తగారు ఎవరితోనో అంటోంది.

'పెళ్ళయ్యాకన్నా వాడా పేకాట మానుతాడనుకున్నా. ఈ మొద్దు ముఖానికి అంత తెలివితేటలుండి ఏడిస్తేగా?'

నే నా మాటలు విని నివ్వెరపోయాను. అంతే... నా కళ్ళముందు ఏదో తెరలు విడిపె తున్నట్లనిపించింది. ఆయనకి పేకాట అలవాటు. అలవాటే కాదు వ్యసనం. అంతేకాదు. భార్యకంటే కూడా ఆయనకి పేకాటే ఎక్కువ.

ఆ రాత్రి ఈ విషయం ఆయన్ని నిలదీసి అడిగాను.

ఎలానూ తెలిసిపోయింది గదా అనుకున్నారేమో- 'అవును. పేకాటకే వెడుతున్నాను. అయితే ఏమయిందిప్పుడు? రాత్రంతా అక్కడే ఉండిపోవడం లేదుగా' అన్నారు చిరాకుపడుతూ!

నాకా మాటకు ఏం సమాధానం చెప్పాలో తోచలేదు. మౌనంగా ఉండిపోయాను.

ఆయన ఉదయం తొమ్మిది గంటలకి ఆఫీసు కెడితే తిరిగి ఆరు గంటలకు వచ్చేవారు. మళ్ళీ కాఫీ, టిఫిను తీసుకుని బయటకు వెళ్ళితే తిరిగి రాత్రి పది గంటలకు వచ్చేవారు.

ఇక రోజల్లా ఆ ఇంట్లో ఉండేది నేను, మా అత్తగారు.

వదినా! లోకంలో అత్తాకోడళ్ళు ఎంత సఖ్యంగా ఉంటారో నీకు తెలుసుగా. అదీగాక మా అత్తగారికి నేను కోడలుగా రావటం బొత్తిగా ఇష్టం లేదు. రాజమండ్రిలో ఎవరో ప్లీడరుగారు లక్ష రూపాయల కట్నం ఇస్తానంటే కాదని ఆయన నన్ను చేసుకున్నారట. అదీకాక నేను సారె ఏమీ తీసుకెళ్ళలేదట. ఆవిడకి పెళ్ళిలో సరిగ్గా మర్యాదలు జరపలేదట. ఇంకా ఏవేవో కారణాలు చూపి రోజూ సాధిస్తూ ఉండేది.

ఆయన రాజమండ్రి సంబంధం కాదని నన్ను చేసుకున్నారనే విషయం నాకెంతో ఆనందాన్ని కలిగించింది.

నేనంటే ఆయనకి ఇష్టమేనన్న మాట. నేను ప్రేమగా చెపితే ఆయన మంచి దారిలోకి వస్తారని ఎంతో సంబరపడిపోయాను.

ఒక రోజు ఆయన దగ్గర. రాజమండ్రి సంబంధం విషయం ప్రస్తావించాను! దానికేం జవాబు చెపుతారోనని ఆసక్తిగా చూస్తున్న నేను ఆయన సమాధానం విని నిలువునా నీరైపోయాను! ఆయన ఏమన్నారో తెలుసా?

'అమ్మ చెప్పింది నిజమే! ఆ సంబంధం కాదని నిన్ను చేసుకున్నాను. లక్షరూపాయల కట్నం తెస్తే ఆవిడ మాట నేను వినాలి. నువ్వయితే నా మాట వింటావు. నేను చెప్పినట్లు పడి ఉంటావు.'

ఆ మాటలు విన్నాక ఈ భూమి బ్రద్ధలై నన్ను తనలో దాచుకుంటే బాగుండు ననిపించింది!

ఆయన ఎంతో ఇష్టంతో నన్ను చేసుకున్నారని పొంగిపోతున్నాను. కానీ ఆయన ఒక బానిసగా పడిఉండటానికి నన్ను చేసుకున్నారని అప్పుడే తెలిసింది.

నా కలలన్నీ కాలిపోయాయి.

కన్నీళ్ళే మిగిలాయి.

ఆ రోజు మానసికంగా నేనెంత క్షోభపడ్డానో ఆ దేవుడికే తెలియాలి.

ఆ తరువాత నా జీవితం యాంత్రికమైపోయింది!

ఆయన రోజూ పేకాటకి వెళ్ళేవారు. ఆదివారాల్లో ఆ కార్యక్రమాన్ని ఇంట్లోనే పెట్టేవారు.

వాళ్ళకి కాఫీలు, టిఫిన్లు అందించలేక నలిగిపోయేదాన్ని. వాళ్ళ నవ్వులు, వెకిలి పాటలు భరింపశక్యం కాకుండేది. కాని తప్పదు కదా!

రోజులు గడుస్తున్నాయి.

అయనకీ మధ్య పేకాటలో డబ్బు పోతూంది.

ఇంట్లో చాలా ఇబ్బందిగా ఉంటూంది! అందుకని నన్ను ఉద్యోగం చెయ్యమని గొడవ చేస్తున్నారు.

ప్రస్తుతం అక్కడున్న పరిస్థితుల్లో నాకు ఉద్యోగం చెయ్యటం ఇష్టం లేదు, వదినా! అది నాకు మరింత నరక ప్రాయం అవుతుంది!

ఇంట్లో పని... ఆఫీసు పని!

పైగా తెచ్చిన డబ్బంతా ఆయన చేతిలోనే పొయ్యాలి.

గడప దాటి బయటకు రాకుండా ఇంట్లో ఉంటేనే సూటి పోటీ మాటలతో మా అత్తగారు హింసిస్తూంది. ఇక ఉద్యోగం చేస్తూంటే ఇంకెన్ని మాటలు పడాలో! నే నివన్నీ భరించే స్థితిలో లేను.

అందుకే ఉద్యోగం చెయ్యనని ఆయనతో ఖచ్చితంగా చెప్పేశాను.

ఆయన ఉద్యోగం చెయ్యమనగానే నేను ఒప్పుకుంటానని అనుకున్నారేమో. నేను ఎదురు తిరగేసరికి ఆయన తట్టుకోలేక పోయారు. ఆయనలోని రాక్షసుడు మేల్కొన్నాడు.

ఆ రోజు ఆయన ప్యాంటుకున్న బెల్టు నా ఒంటి మీద భరత నాట్యం చేసింది.

నేను ఆ దెబ్బలకి శరీరాన్ని అప్పగించి నిర్లిప్తంగా ఉండిపోయాను. ఆయన చెయ్యినొప్పి పుట్టే వరకూ కొట్టి బయటికెళ్ళిపోయారు. ఇక అప్పటినుంచీ ఆయనకూడా సూటి పోటి మాటలతో నన్ను చిత్రహింస పెట్టడం ప్రారంభించారు.

'అమ్మా! నీ మాట కాదని దీన్ని చేసుకున్నందుకు నాకు మంచి శాస్తే జరిగింది' అంటూ తల్లి దగ్గర బాధ పడేవారు.

కొడుకు ఇన్నాళ్ళకైనా నిజం తెలుసుకున్నందుకు ఆవిడ ఆనందపడి, 'అవున్రా, నాయనా! ఇది నీకు శనిగ్రహంలా దాపురించింది!'' అనేది సానుభూతిగా.

ఇప్పుడు నన్ను బాధ పెట్టడానికి తల్లీ కొడుకులిద్దరూ ఏకమయ్యారు.

నేను ఉద్యోగం చెయ్యనని చెప్పినా ఆయన ప్రయత్నాలు మానలేదు. ఏ క్షణ

న్రైనా నాకు ఉద్యోగం వస్తుంది. నేను చేరాలి. లేకపోతే నన్ను సజీవదహనం చేసినా చెయ్యచ్చు!"

నీరజ మాటలకి కమల భయంతో వణికిపోతూ "నీరజా" అని మాత్రం అనగలిగింది. నీరజ కమల వేపు చూస్తూ, "ఏం వదినా! భయంగా ఉందా!" అంటూ నవ్వింది.

"ఇన్నాళ్ళూ ఆ నరకంలో ఎలా ఉన్నావమ్మా!" బాధగా అడిగింది కమల.

"ఉండక ఏం చెయ్యను, వదినా!"

"అదేం మాటమ్మా? మే మందరం ఇంకా బతికే ఉన్నాం!"

"మీరు మాత్రం ఏంచేస్తారు, వదినా! ఇన్నాళ్ళూ ఆయన ఎప్పటికైనా మారక పోతారా అనే ఆశతో బ్రతికాను! ఇప్పుడా ఆశ పూర్తిగా అడుగంటిపోయింది! పరిస్థితి విషమించింది. నేను ఉద్యోగంలోనైనా చేరాలట! లేకపోతే ఇంకోటి అన్నారు. ఆయనకు లక్షరూపాయలైనా ఇవ్వాలట! చూశావా, వదినా! మా ఆయన ఎంత విశాల హృదయుడో!" నీరజ పెదవులు నవ్వుతున్నాయి! కాని కళ్ళలోంచి నీరు చెంపల మీదికి ముత్యాల్లా జారుతూంది.

నీరజ కళ్ళు తుడుచుకుంటూ, "వదినా! ఈ పరిస్థితుల్లో నాకు ఒక్కటే మార్గం కనబడుతూంది!" అంది నెమ్మదిగా.

నీరజ అభిప్రాయం గ్రహించిన కమల కంగారు పడిపోయింది!

"నీరజా! నా కోరిక ఒకటి ఉంది! తీరుస్తావా!"అనడిగింది.

నీరజ కమల వేపు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ "ఏమిటది, వదినా!" అంది.

"తీరుస్తానని మాటివ్వు, నీరజా!" అంటూ చెయ్యి చాపింది కమల!

నీరజ ఆ చేతిలో చెయ్యివేసి "వదినా! నీ కోసం ఏదైనా చేస్తాను-చెప్పు!" అంది.

"నువ్వెప్పుడూ ఆత్మహత్యకు ప్రయత్నించకూడదు!"

"వదినా!"

"అవును! నాకు మాటిచ్చావు!"

నీరజ చిన్నగా నిట్టూర్చి "అలాగే వదినా!" అంది.

"నీరూ...!"

కమల ఏదో చెప్పబోతుండగా గేటు చప్పుడయింది. ఇద్దరూ తలెత్తి చూశారు.

నీరజ అన్నయ్య రఘు లోపలి కొస్తున్నాడు.

"ఏమిటి వదినా మరదళ్ళు తీరిగ్గా కూర్చుని మాట్లాడుకుంటున్నారు?" నవ్వుతూ అని లోపలికెళ్ళిపోయాడు.

"నీరజా! ఈ విషయం మీ అన్నయ్యతో చెపుతాను అంది కమల.

"వద్దు, వదినా! కొద్ది రోజులపాటు నన్ను ప్రశాంతంగా ఉండనియ్యి" అంది నీరజ.

"సరే! నీ ఇష్టం. కానీ నువ్వు అనవసరంగా ఆలోచించి మనస్సు పాడుచేసుకోకు. మేమందరమూ ఉన్నాం. నీకేం భయం లేదు. నిశ్చితంగా ఉండు" అంటూ లేచి లోపలి కెళ్ళింది కమల.

కమల మాటలతో నీరజకి కొద్దిగా ధైర్యం కలిగింది.

'అవును, తనెందుకు బాధపడాలి? తనని అభిమానించి, ఆదుకునే అమ్మా నాన్నా, అన్నయ్యా, వదినా ఉన్నారు.

వీలైనంత త్వరలో అమ్మ, నాన్నలతో కూడా ఈ విషయం చెప్పేస్తుంది. వాళ్ళే ఏదో పరిష్కరం ఆలోచిస్తారు. తనిక నిశ్చితంగా ఉండచ్చు' అనుకుంది నీరజ!

* * *

"ఏమండీ! నీరజ వచ్చి వారం రోజులు దాటు'తోంది. కానీ తిరిగి వెళ్ళే మాటే ఎత్తడం లేదు' అంది మీనాక్షమ్మ భర్త కామేశ్వర్రావు గారితో.

రాత్రి పదిగంటల సమయం..

కామేశ్వరావుగారు మంచం మీద పడుకొని పేపరు తిరగేస్తున్నారు.

భార్య మాటలు విని - "వెడుతుంది లేవే - కొన్నాళ్ళుండనీ" అన్నారు.

"అది కాదండీ. అమ్మాయి వచ్చిన దగ్గర్నుంచీ అదోలా ఉంటోంది."'

"ఏమయింది?"

"అది తెలిస్తే మీకు చెప్పేదాన్నిగా! సరిగ్గా తిండి తినదు. నిద్రపోదు. రోజు రోజుకీ చిక్కి శల్యమవుతోంది."

కామేశ్వర్రావుగారు పేపరు పక్కన పెట్టి - "అలాగా!" అన్నారు సాలోచనగా.

"అలాగా అంటూ కూర్చుంటే కాదు. అమ్మాయిని పిలిచి అసలు విషయం తెలుసుకోండి" అందావిడ గట్టిగా.

"సరే! ఇప్పుడే అడుగుతాను. నీరజ మేలుకునుందా?" అన్నారాయన.

"ఆఁ! ఏదో పుస్తకం చదువుకుంటోంది."

"అయితే పిలు" అని లేచి కూర్చున్నారు కామేశ్వర్రావుగారు.

మీనాక్షమ్మ లోపలికెళ్ళి నీరజని పిలుచుకుని వచ్చింది.

"నీరజా!రా!అలా కూర్చో!" అన్నారు కామేశ్వర్రావుగారు.

నీరజ తండ్రి కెదురుగా ఉన్న కుర్చీలో కూర్చుంది.

కామేశ్వర్రావుగారు కూతురివైపు చూస్తూ - "నీరజా! అల్లుడుగారు ఉత్తరాలు వ్రాస్తున్నారా?" అనడిగారు.

ఆ ప్రశ్నతో వాళ్ళెందుకు పిలిచారో అర్థం అయింది నీరజకి.

తల వంచుకొని "లేదు, నాన్నా!" అంది.

మీనాక్షమ్మ అందుకుని - "నీరజా! నువ్వు వచ్చిన దగ్గర్నుంచీ అదోలా ఉంటున్నావు-అసలేమయింది చెప్పమ్మా! నువ్వు చెప్పందే మా కెలా తెలుస్తుంది?" అంది.

"అవునమ్మా, చెప్పు మా దగ్గర కూడా దాపరికమేనా?" తండ్రి అన్నాడు.

ఆ మాటలకి కరిగిపోయింది నీరజ! జరిగినదంతా క్లుప్తంగా చెప్పి, "అమ్మా! ఇక నే నక్కడకు వెళ్ళను" అంది.

ఆ మాట వినగానే శ్రోతలిద్దరికీ నోట మాటరాలేదు.

నీరజ తల వంచుకుని దుఃఖిస్తూంది.

కూతురికి ఏం చెప్పాలో, ఎలా వోదార్చాలో ఇద్దరికీ అర్థం కాలేదు.

మీనాక్షమ్మ కూతురి దగ్గరగా వచ్చి తల మీద చెయ్యి వేసింది.

"నీరజా! ఏడవకు, తల్లీ! ఇదంతా మా ఖర్మ. అల్లుడుగారు ఎంతో మంచివాడని పొంగిపోయాం! వూరుకో, అమ్మా, నాన్నగారు ఏదో ఉపాయం ఆలోచిస్తారు" అంది తల నిమురుతూ.

"నీరజా! ప్రకాష్‌ని రమ్మని ఉత్తరం వ్రాస్తాను. అతనితో మాట్లాడదాం" అన్నారు కామేశ్వర్రావుగారు.

నీరజ మాట్లాడలేదు.

ముగ్గురూ ఎవరి ఆలోచనలలో వాళ్ళు ఉన్నారు.

పది నిమిషాలు గడిచాయి.

నీరజ లేచి "అమ్మా! ఇక నేను వెళ్ళి పడుకుంటాను!" అని లోపలకు వెళ్ళిపోయింది! కామేశ్వర్రావుగారు మంచం మీద పడుకుని దుప్పటి కప్పుకున్నారు.

కాని ఆయనకు నిద్ర రావడం లేదు.

నీరజ చెప్పిన విషయాలే జ్ఞాపకం వస్తున్నాయి.

'తను కంపెనీ మేనేజరుగా ఇంకో రెండేళ్ళలో రిటైరవబోతున్నాడు. తన అయిదుగురు పిల్లల్లో రఘు పెద్దవాడు! తరువాత నీరజ! నీరజ తరువాత ఇద్దరు మగపిల్లలు, ఒక ఆడపిల్ల. రఘు పెళ్ళయ్యాక నీరజకి పదివేలు కట్నం ఇచ్చి ఘనంగా

పెళ్ళి చేశాడు తను. ప్రకాష్‌ని చూసి నీరజకి మంచి సంబంధం దొరికిందని చాలా సంతోషించేవాడు తను.

కానీ ప్రకాష్ ఇంత దుర్మార్గుడా!

పైకి అలా కనబడడం లేదే!

ఒక వేళ నీరజే గోరంతలు కొండంతలు చేస్తూందేమో?

ఈ కాలపు ఆడపిల్లలకి మరీ ఆవేశం ఎక్కువ!

కథలు చదివీ, సినిమాలు చూసీ భర్త ఏ చిన్న మాటలన్నా సహించలేక పోతున్నారు.

రేపు ప్రకాష్‌ని రమ్మని రాయాలి. అతడొచ్చాక అన్ని విషయాలూ మాట్లాడవచ్చు' అనుకుంటూ కళ్ళు మూసుకున్నారు కామేశ్వర్రావుగారు!

* * *

మూడో రోజున ప్రకాష్ దగ్గరి నుంచి ఉత్తరం వచ్చింది.

దానిలో రెండే వాక్యాలున్నాయి.

"నా కెవరితోనూ మాట్లాడే అవసరం లేదు! నీరజకి ఉద్యోగం వచ్చేట్టుంది కాబట్టి వెంటనే పంపండి!"

ఆ ఉత్తరం చదువుకుని కామేశ్వర్రావుగారు నిర్ఘాంతపోయారు!

మెల్లిగా తేరుకుని, "నీరజా!" అని పిలిచి ఆమెకా ఉత్తరం చదివి వినిపించారు.

"నాన్నా! ఇప్పటికయినా అర్థం అయిందా ఆయన తత్త్వం!" అంది నీరజ!

కామేశ్వర్రావుగారు మాట్లాడలేదు.

క్షణం ఆగి "సరేలేమ్మా! రాత్రికి అన్నయ్యతో కూడా మాట్లాడతాను" అని అన్నారు.

నీరజ లోపలకు వెళ్ళింది.

ఆ రాత్రి జరిగినదంతా రఘుతో చెప్పారు కామేశ్వర్రావుగారు.

"నాన్నా! నీరజకి పెళ్ళి చేసి పంపించాం. అంతవరకే మన బాధ్యత! ఇక కష్టమైనా, సుఖమైనా అది అక్కడే ఉండాలి!" అన్నాడు రఘు.

కామేశ్వర్రావుగారు మవునంగా ఉండిపోయారు.

"నాన్నా! మాట్లాడవేం! ప్రకాష్ మాత్రం ఏమన్నాడు! ఉద్యోగం చెయ్యమన్నాడు. అది తప్పా? ఈ కాలంలో భార్యా భర్త లిద్దరూ ఉద్యోగం చేస్తున్నారు. ఆడది అవసరమైతే

ఇంటి పని, బయట పనీకూడా చెయ్యాలి. దాని కోసం ఇంత రాద్ధాంతమా!" అంటూ ముఖం చిట్లించాడు రఘు.

"అవునండీ! సంసార మన్నాక ఏవో కలతలు వస్తుంటాయి. వాటికి సర్దుకు పోవాలి కానీ ఇలా కాపరాలు వదిలి పెట్టుకు వస్తే ఎలా! దానికి చిన్నతనం-ఆవేశం ఎక్కువ. మనం నచ్చ చెప్పి పంపిద్దాం!" అంది మీనాక్షమ్మ.

"వీలైనంత త్వరలో నీరజని పంపించెయ్యడమే మంచిది, నాన్నా! లేకపోతే ప్రకాష్‌తో గొడవవస్తుంది. ఇక ఆ తరవాత మీ ఇష్టం" అని వూరుకున్నాడు రఘు.

కామేశ్వర్రావుగారుకూడా అదే అభిప్రాయంతో ఉన్నారు. ప్రకాష్ ఉత్తరం చదివిన దగ్గరినుంచి ఆయనకి చాలా కంగారుగా ఉంది! నీరజకి మెల్లగా నచ్చ చెప్పి ప్రకాష్ దగ్గిరికి పంపాలని చూస్తున్నారు.

"ఏమిటండీ మీ ఆలోచన!" అంది మీనాక్షమ్మ.

"ఏం లేదు. నీరజని పిలు!" అన్నా రాయన. మీనాక్షమ్మ అక్కడినుంచే నీరజని పిలిచింది. నీరజ గదిలోకి వచ్చింది.

"నీరజా! మధ్యాహ్నం అల్లుడు గారి ఉత్తరం చూశావు కదా! ఏమంటావు?" అనడిగారు కామేశ్వర్రావుగారు...

"నేను అక్కడికి వెళ్ళను, నాన్నా!" అంది నీరజ ఖచ్చితంగా.

"నీరజా! నీకు చిన్నతనం ! లోకం గురించి తెలీదు! తొందరపడి నిర్ణయాలు చేసుకోకు!" అన్నాడు రఘు.

"అన్నయ్యా! ఇది ఒక్క రోజులో తీసుకున్న నిర్ణయం కాదు! రెండేళ్ళ నుంచీ ఆలోచించి ఈ నిర్ణయానికి వచ్చాను!" నీరజ మాటలకి విసుక్కున్నాడు రఘు.

"అయితే నువ్వు చెప్పేదేమిటి అతనికి విడాకులిచ్చేసి ఇక్కడే ఉండిపోతావా? అదేం మంచి పద్ధతి కాదు" అన్నాడు.

నీరజకి కోపం వచ్చింది.

"ఏం? ఎందుక్కాదు?" అంది.

"నీరజా! ఆవేశపడకు. మేం చెప్పేది జాగ్రత్తగా విను. భర్తని విడిచిపెట్టిన ఆడదానికి సంఘంలో గౌరవం ఉండదు. భర్త ఆడదానికి గొడుగులాంటి వాడు. ఆ రక్షణ లేకపోతే ఆ స్త్రీ జీవితం కుక్కలు చింపిన విస్తరి అవుతుంది" అన్నారు కామేశ్వర్రావుగారు.

"అవును నీరజా! భర్త ఎటువంటివాడైనా అతడే ఆడదానికి దేవుడమ్మా. మేమూ సంసారాల్లో కష్టాలనుభవించాం! కానీ ఎప్పుడూ కాపరాల్ని వదిలేసి పుట్టింట్లో

ఉండాలనుకోలేదు. మొగుడు మంచివాడైనా, రాక్షసుడైనా అతడి దగ్గరే పడుండాలి ఆడది'' అంది మీనాక్షమ్మ.

“నీరజా! ఈ ఇంటి ఆడపిల్ల మొగుణ్ణి వదిలి పెట్టిందంటే మా కందరికీ ఎంత తలవంపులో ఆలోచించావా? నేనూ, నాన్నగారూ నలుగురిలోనూ తిరగాల్సిన వాళ్ళం. అందరూ మమ్మల్ని ప్రశ్నిస్తూంటేమేమేం సమాధానం చెప్పాలి? మా పరువు ప్రతిష్ఠలు గంగలో కలసిపోతాయి! అదీకాక పెళ్ళి కావలసిన చెల్లెలు ఉంది. దానికి జన్మలో పెళ్ళి అవుతుందా? నీ తమ్ముళ్ళని అందరూ ఎంత అసహించుకుంటారో తెలుసా?'' రఘు అన్నాడు.

వాళ్ళ మాటలు వింటూంటే నీరజకి దుఃఖం ఉప్పెనలా ముంచు కొస్తూంది.

ఎలాగో గొంతు పెగుల్చుకుని - ''నాన్నా! పోనీ రెండు నెలలు ఉంటాను. అక్కడ పరిస్థితి మరీ దుర్భరంగా ఉంది'' అంది ప్రాధేయపడుతూ.

“వద్దమ్మా! రెండు నెలలు ఉండడం వలన ప్రయోజనం ఏముంది? ఎప్పటికైనా అక్కడకు వెళ్ళాల్సిందేగా! అదీకాక నువ్వు వెంటనే వెళ్ళకపోతే అల్లుడుగారికి కోపం వస్తుంది. ఎందుకీ లేనిపోని గొడవ, చెప్పు'' అన్నారు కామేశ్వర్రావుగారు.

నీరజ ఇక అక్కడ ఉండలేకపోయింది. తన గదిలోకి వెళ్ళి మంచం మీద పడుకుని బోరున విలపించసాగింది.

‘వీళ్ళసలు తన తల్లిదండ్రులేనా!

తను వీళ్ళ కన్న కూతురేనా? తనకంటే గౌరవ ప్రతిష్ఠలు ఎక్కువా వీళ్ళకు? అమ్మా నాన్నా తన కన్నీటిని తుడుస్తారని, తనకేదో ఒక దారి చూపిస్తారని ఎంతో ఆశతో ఉంది.

కాని ... వీళ్ళకు తను అక్కరలేదు. తన కష్టసుఖాలక్కర్లేదు. సంఘమే కావాలి. తను చచ్చినా ఫర్వాలేదు. సంఘంలో తమ పరువు నిలిస్తే చాలు. వీళ్ళు తన తల్లిదండ్రులు కాదు. రాక్షసులు. ఇప్పుడేం చెయ్యాలి? మళ్ళీ ఆ నరకంలోకి వెళ్ళాలా? తను వెళ్ళకపోయినా కాళ్ళూ చేతులూ కట్టి అయినా అక్కడకు తీసుకెళ్ళి పడేస్తారు. వీళ్ళు అంతటి దుర్మార్గులు కూడా! లోకంలో ప్రేమ, అభిమానం ఏవీ లేవు. అంతా స్వార్థం. ఇక ఈ ఇంట్లో క్షణం కూడా ఉండలేదు. అక్కడికే వెళ్ళాలి. చావైనా, బ్రతుకైనా ఇక అక్కడే! వెళ్ళిపోవాలి. నీరజ ఏడుస్తూంది. మధ్య మధ్య ధైర్యం తెచ్చుకుంటూంది! ఆ రాత్రల్లా నిద్రపోకుండానే గడిపింది.

* * *

ఉదయం లేస్తూనే సూట్‌కేస్ సర్దుకుంటున్న నీరజని చూసి కమల బాధపడింది.

రాత్రి భర్తకు నచ్చచెప్పాలని, తనెంతో ప్రయత్నించింది. కాని రఘు-

"ఆడ దన్నాక మొగుడు నాలుగు తిట్టినా పడుండాలి గానీ రోడ్డెక్కుతారా? ఈ వెధవ చదువులొచ్చి మీ ఆడవాళ్ళను పాడుచేస్తున్నాయి. పదో ఏటనే పెళ్ళి చేసేస్తే నోరుమూసుకుని పడుండేవారు" అన్నాడు.

తన భర్త చదువుకున్నాడు ఏం లాభం! సంస్కారం లేదు. అతని ధోరణికి తను అలవాటు పడిపోయింది. కాబట్టి పట్టించుకోలేదు. కానీ నీరజ స్థితి తలుచుకుంటేనే తనకి చాలా విచారంగా ఉంది.

నీరజకి తనెంతో ధైర్యం చెప్పింది. "మేమందరమూ లేమా?" అంది. నిశ్చింతగా ఉండమని అభయం ఇచ్చింది. కాని తనెంత పిచ్చిది! వీళ్ళ సంగతి తెలిసి ఉండి తనెలా నీరజకి చెప్పింది!

తన పుట్టింటి వారిని వీళ్ళెన్ని ఇబ్బందులు పెట్టారో లెక్కలేదు.

అలకపాన్పు మీద రఘుకి 'సువేగా' కొని పెడతానని తన తండ్రి మాటిచ్చాడు. కానీ డబ్బు లేక కొనివ్వలేకపోయాడు.

సంవత్సరం కిందట తను పురిటికి పుట్టింటికెళ్ళినప్పుడు 'సువేగా'కి డబ్బు తీసుకొస్తే కానీ తిరిగి రావద్దని చెప్పారు. తన తండ్రి ఇల్లు తాకట్టు పెట్టి కొనిచ్చాడు.

అవన్నీ జ్ఞాపకం వచ్చి కమల కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

'నీరజా! మన జీవితాలింతేనమ్మా. ఏం చేస్తాం? పరిస్థితులతో రాజీ పడాల్సిందే!' అనుకుంటూ నిట్టూర్చింది కమల.

నీరజ అన్నీ సర్దుకుని కమల దగ్గరకు వచ్చి "వదినా! నేను వెడుతున్నాను!" అంది కన్నీళ్ళతో.

కమల నీరజని దగ్గిరికి తీసుకుని కన్నీరు తుడిచింది.

"వదినా! బతికుంటే మళ్ళీ కనిపిస్తాను!"

కమల కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"అలా అనకు, నీరజా నువ్వు నూరేళ్ళపాటు పిల్లా పాపలతో హాయిగా ఉంటావు!"

అంత దుఃఖంలోనూ ఆ దీవెన వినగానే నీరజకి నవ్వు వచ్చింది.

'వదినా! నువ్వెంత పిచ్చిదానివి!' అనుకుంది మనసులో.

"నీరజా! రిక్షా వచ్చింది! త్వరగా రా!"

రఘు బయట నుండి కేక పెట్టాడు.

నీరజ మరొకసారి వదినతో చెప్పి బయటికొచ్చింది. తల్లీ, తండ్రి వరండాలో నిలబడ్డారు.

"వెడుతున్నాను" అంది వాళ్ళ వేపు చూడకుండా!

"నీరజా! అనవసరమైన పట్టుదలలతో కాపరం పాడు చేసుకోకు!" అన్నాడు తండ్రి

"నీరజా! సంసార మన్నాక కలతలు వస్తుంటాయి ఆడదే సర్దుకు పోవాలి" అంది తల్లి!

"అవునమ్మా - ఆడదానికి కోపాలు, ఆవేశాలు ఉండకూడదు. అసలాడది మనిషైతే కదా! ఆడది ఒక ప్రాణం లేని వస్తువు. నాన్నా! ఎన్నో గొప్ప విషయాలు తెలుసుకున్నానీ రోజు. మీరు చెప్పినట్లే సర్దుకుపోతాను!"

గట్టిగా అనాలనుకుంది! కాని దుఃఖం గొంతులో అడ్డు పడడంతో ఒక్క మాటకూడా మాట్లాడలేక పోయింది! గబగబా నడిచి వెళ్ళి రిక్షాలో కూర్చుంది. రఘు పక్కన కూర్చున్నాడు.

కూతురు ఏ గొడవ చెయ్యకుండా వెళ్ళిపోవడం చూసి మీనాక్షమ్మ, కామేశ్వర్రావుగారు హాయిగా వూపిరి పీల్చుకున్నారు!

* * *

రైలు ముందుకు సాగుతూంది. నీరజ మనస్సు విచారంతో నిండి పోతూంది.

'ఇంకొద్ది గంటల్లో తను మళ్ళీ ఆ నరకంలోకి అడుగు పెడుతుంది.'

అక్కడి పరిస్థితి తలచుకుంటూంటే నీరజ శరీరం భయంతో జలదరిస్తూంది.

ఈ క్షణాన రైలుదిగి పారిపోవాలని ఉంది.

కానీ ఎక్కడి కెడుతుంది!

తనని ఎవరాదరిస్తారు!'

కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

కిటికీ వేపు తిరిగి కళ్ళు తుడుచుకుంది.

'ఇక తను జీవచ్ఛవంలా తయారవ్వాలి. మర బొమ్మలా వాళ్ళు చెప్పింది చెయ్యాలి! అలా చేసి చేసి అక్కడే సమాధి అయిపోవాలి.

ఇక అంతే.'

హఠాత్తుగా రైలు పెద్ద కుదుపుతో ఆగింది.

నీరజ తూలి పడబోయి అతి కష్టం మీద ఆపుకుంది.

ఆ కంపార్టుమెంటులో ఉన్న చాలా మంది ముందుకు పడి దెబ్బలు తగుల్చుకున్నారు.

రైలు ఆగగానే 'ఏం జరిగిందో' అనుకుంటూ అందరూ కిందికి పరిగెత్తారు.

నీరజ కిటికీలోంచి తల బయటకు పెట్టి చూసింది.

అందరూ హడావుడిగా ఇటూ అటూ పరిగెడుతున్నారు కానీ, విషయం ఏమిటో తెలీడం లేదు.

ఏం జరిగిందో తెలుసుకోవాలనే ఉత్కంఠతో నీరజకూడా లేచి రైలు దిగింది.

ఇంజను దగ్గర పెద్ద గుంపు కనబడింది.

నీరజ అక్కడకు వెళ్ళి ఏమయిందని అక్కడున్న వాళ్ళని అడిగింది.

"ఎవరో అమ్మాయి రైలు కింద పడింది!" అన్నారు.

నీరజ గుంపును తప్పించుకుని ముందు కెళ్ళింది.

ఆ అమ్మాయిని రైలు కట్ట పక్క పడుకోబెట్టారు. తల నుండి రక్తం కారుతూంది. మనిషి నిద్రపోతున్నట్లుగా ఉంది. నిండా పాతికేళ్ళు కూడా ఉండవు. చక్కటి ముఖం.

నీరజ ఆ అమ్మాయినే చూస్తూ 'రైలు కిందపడేంత కష్టం ఆ అమ్మాయికి ఏం వచ్చిందా' ని ఆలోచిస్తూంది.

"అదిగో చూడండి! ఆ అమ్మాయి గుప్పెట్లో ఏదో ఉంది" అన్నారెవరో.

ప్రక్కనే ఉన్న పోలీసు ఆ గుప్పిట విప్పి అందులోంచి ఒక కాగితం తీసి బిగ్గరగా చదివాడు.

"పంజరం విడిపోతోంది! ఇక ఈపక్షి హాయిగా ఆకాశంలో విహారంచేస్తుంది."

"ఏమిటో అర్థం పర్థం లేని రాత." ఎవరో విసుక్కుంటున్నారు.

దానిలోని అర్థం గ్రహించిన నీరజ గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి తన కంపార్టుమెంటులోకి వచ్చి కూర్చుంది.

ఆ మాటలే జ్ఞాపకం వస్తున్నాయి. 'ఆ అమ్మాయిది కూడా తనలాటి జీవితమేనేమో! తను వదినకి మాటివ్వకుండా ఉంటే ఆ అమ్మాయిలా కష్టాల నుండి విముక్తి పొంది ఉండేది. ప్చ్! ఏం లాభం! తనకా అదృష్టం లేదు.' బాధగా కళ్ళు మూసుకుంది నీరజ.

రెండు గంటల తర్వాత రైలు మెల్లగా కదిలింది.

* * *

"అబ్బ! ఏ రోజు పేపరు చూసినా అన్నీ హత్యలూ, ఆత్మహత్యలేరా!" అని విసుగ్గా పేపరు మడిచాడు విశ్వం.

షేవింగ్ చేసుకుని అద్దంలో ముఖాన్ని పరీక్షగా చూసుకుంటున్న కృష్ణ ఆ మాటలు విని నవ్వుతూ– "ఇంతకీ నీకు విసుగు కలిగించింది హత్యా, లేక ఆత్మహత్యా!' ' అన్నాడు.

"ఆత్మహత్యలాంటి హత్య!"

"అదేమిట్రోయ్" అంటూ కృష్ణ కొద్దిగా ఎర్రబడ్డ చోట పౌడరు అద్దుకో సాగాడు.

"ఈ వార్త విను నీకే తెలుస్తుంది" అని పేపరు విప్పి చదవసాగాడు.

"పుట్టింటి నుంచి సారె పట్టుకు రాలేదని అత్తగారూ, భర్తా కలిసి ఇరవై ఏళ్ళ కోడలిని హత్య చేసి ఆత్మహత్య క్రింద చిత్రీకరించారు. పోలీసు దర్యాప్తులో ఈ విషయం బయటపడింది."

మళ్ళీ పేపరు మడచి "ఇలాంటి వెధవ న్యూస్ వేసి ముందు మనల్ని చంపుతున్నారు" అన్నాడు విశ్వం.

కృష్ణ నుండి ఎటువంటి కామెంట్ రాకపోవటంతో తలెత్తి కృష్ణవేపు చూశాడు విశ్వం.

కృష్ణ సోఫాలో వెనక్కి వాలి ఎటో చూస్తున్నాడు.

"అదేమిట్రోయ్-దేవదాసు ఫోజు పెట్టావు! ఇప్పుడంత కష్టం నీకేం వచ్చింది, నాయనా!" అన్నాడు విశ్వం!

"అదేరా-పాపం! ఆ అమ్మాయిని తలుచుకుంటుంటే బాధగా ఉందిరా, కాలం మారినా ఆడవాళ్ళకు భర్త, అత్తగార్ల ఆరళ్ళు తప్పటం లేదు."

"ఒరేయ్! నాన్నా, వాటిని గుర్చి ఆలోచించడానికి ఆడవాళ్ళ సంఘాలు చాలా ఉన్నాయి. నీకూ. నాకూ ఎందుకురా ఈ బాధ?"

కృష్ణ సరిగ్గా కూర్చుని విశ్వంవేపు చూశాడు.

"విశ్వం! నీకు తెలీదేమో! స్త్రీకి ప్రథమ శత్రువు స్త్రీయేరా. బయట ఉపన్యాసాలు బాగానే ఇస్తారు. కాని ఆచరణమాత్రం పూజ్యం."

"మనమేం చేస్తాంరా? మర్రిచెట్టు వూడల్లా సంఘంలో ఈ మూఢాచారాలు, ఛాందస భావాలు పాతుకుపోయాయి. ఇప్పుడు వాటిని ఎవరు తెగ్గొట్టగలరురా?"

"ఎవరేమిటి? మనమే! మనిషి తలుచుకోవాలేగానీ ఏ పనైనా చెయ్యగలడు" అన్నాడు కృష్ణ.

"సరే, నాయనా! నువ్వేదైనా చెయ్యగలవు. నాకా సంగతి తెలుసుగానీ, నా బ్రైన్‌కి టైమవుతోంది - ముందు టిఫిను తెప్పించు!" అంటూ విశ్వం లేచి బాత్‌రూమ్‌లో కెళ్ళి స్నానం చేసి వచ్చాడు. టిఫిను తిన్నాక కృష్ణ కూడా వెళ్ళి స్నానం చేసి వచ్చాడు.

"కృష్ణా! నువ్వు కూడా మా వూరికి రాకూడదూ! పల్లెటూళ్ళెప్పుడూ చూడలేదన్నావుగా?" అన్నాడు విశ్వం టైకి ముడి వేసుకుంటూ.

"అలాగే వస్తాను. కానీ ఇప్పుడు కాదు. నెక్స్ట్ టైమ్ - మనం సౌత్ టూర్ పెట్టుకున్నాంగదా ! అప్పుడు మీ ఇంట్లో వారం ఉంటాను- సరేనా?"

"అవునులే. ఇప్పుడెందుకు వస్తావు. నాకన్నా నీ ప్రియురాలే ఎక్కువ" అన్నాడు విశ్వం నిష్ఠురంగా.

"నాన్సెన్స్! ఇంకా ప్రియురాలేమిటి! అదంతా ఒకప్పటి మాట. ఇప్పుడు నీరజ నూరు పైసలా ఆదర్శగృహిణి! మొగుణ్ణి దైవంగా పూజించే భారతనారి! అది సరేగానీ,

నువ్వు ఎల్లుండి ప్రొద్దున్నకల్లా ఇక్కడుండాలి! వచ్చేటప్పుడు కోవాలు, జంతికలు, అరిసెలు తేవాలి. లేకపోతే వూరుకునేదిలేదు. తెలిసిందా?'' అన్నాడు కృష్ణ బెదిరిస్తూ.

విశ్వం తల వంచి వినయంగా ''జీ సాబ్!'' అన్నాడు.

కృష్ణ నవ్వేశాడు.

విశ్వం వాచీ చూసుకుంటూ, ''బాప్ రే! చాలా టైమయింది. ఇలా మనం కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కూర్చుంటే ట్రయిన్ మిస్సయ్యేట్టుంది'' అని సూట్‌కేస్ పుచ్చుకుని బయటికి నడిచాడు.

కృష్ణ అతన్ని అనుసరించాడు.

ఇద్దరూ హోటల్ దాటి రోడ్డు మీద కొచ్చారు.

''ఇక నేను వెడతారా'' అన్నాడు విశ్వం.

''సరే! అమ్మని, నాన్నని, తమ్ముళ్ళని అడిగానని చెప్పు'' అన్నాడు కృష్ణ.

విశ్వం తలూపి రోడ్డు మీద పోతున్న రిక్షా పిలిచి ఎక్కాడు.

కృష్ణ రెండడుగులు వేసి జేబులోంచి కాగితం తీసుకుని నీరజ ఇంటి అడ్రెసు మరోసారి చదువుకుని జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

నీరజ అడ్రసు ఇస్తూ తన చెల్లెలు లత ''అన్నయ్యా నీరజ ఎన్ని ఉత్తరాలు వ్రాసినా జవాబు రాయడం లేదు. కారణం తెలుసుకో'' అంటూ వ్రాసింది.

ఆ విషయం జ్ఞాపకం వచ్చి కృష్ణ నవ్వుకున్నాడు.

ఎందుకేమిటి? సంసారంలో పడిన అమ్మాయికి భర్త తప్పమరో ప్రపంచం కనబడదు. తన చెల్లెలు మాత్రం పెళ్ళయ్యాక తన కెన్ని ఉత్తరాలు వ్రాసింది: ఒకటో, రెండో. నీరజా అంతే.

నీరజ...

నీరజని చూసి రెండేళ్ళవుతోంది. పెళ్ళయి కాపరాని కెళుతున్నప్పుడు అమ్మతో చెప్పడానికి తమ ఇంటి వచ్చింది. అప్పటి నీరజ రూపం తన కింకా కళ్ళలో మెదులుతోంది.

వంగపువ్వు రంగు పట్టుచీర కట్టుకుంది. తలలో అర విచ్చిన మల్లెలు. మెడలో పసుపుతాడు. నల్లపూసలు.

అసలే అందంగా ఉండే నీరజ ఆ అలంకరణలో ఇంకా మెరిసిపోయింది. అయిదు నిమిషాలు మాత్రం కూర్చుని వెళ్ళిపోయింది. వెళ్ళేముందు తన దగ్గరికొచ్చి- ''వెళ్ళొస్తానండీ! ఎప్పుడైనా మా ఇంటికి రండి'' అని అంది.

అంతే ...

మళ్ళీ ఇన్నాళ్ళకి నీరజని చూడబోతున్నాడు. నీరజకి తను గుర్తుంటాడా? లేక వెళ్ళగానే 'ఎవరు మీరు?' అని అడుగుతుందా? పోనీ అడుగనీ. ఆమె తనని మరిచిపోయినా ఫర్వాలేదు. ఒక్కసారి నీరజని చూస్తే చాలు. అందమైన ముఖాన్నీ, నీళ్ళలో చేపల్లా కదలాడే ఆ కళ్ళనీ...

"ఆటో కావాలా సార్!" ఆలోచనా స్రవంతికి బ్రేక్ పడింది.

పైన ఎండ మాడుస్తోంది.

కృష్ణ ఆటో ఎక్కి అడ్రసు చెప్పాడు. పది నిమిషాల్లో ఒక డాబా ముందు ఆగింది ఆటో. అడ్రసు మరోసారి చూసుకుని అదే నీరజ ఇల్లు అని రూఢి చేసుకున్నాడు.

ఆటోకి డబ్బు లిచ్చేసి గేటు తీసుకుని లోపలి కొచ్చాడు కృష్ణ.

కానీ ఎవరూ కనబడలేదు. ఎవర్ని పిలవాలో? ఎలా పిలవాలో? అర్థం కాక వరండాలోనే నిలబడిపోయాడు.

అయిదు నిమిషాలు గడిచాక గొంతు సవరించుకుని, "ఏమండీ!" అని పిలిచాడు. అలా రెండు మూడు సార్లు పిలిచాక నీరజ బయటి కొచ్చింది.

కృష్ణను చూసి చటుక్కున కర్టెను చాటుకెళ్ళి "ఎవరు కావాలండీ!" అంది.

"నీరజగారున్నారా?"

"నేనే నీరజని " అంటూ ఎదురుగా వచ్చింది నీరజ.

ఆమెను చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు కృష్ణ. 'నల్లగా అస్థిపంజరంలా ఉన్న ఈమె నీరజా! నమ్మలేక మళ్ళీ మళ్ళీ చూశాడు.

"మీరు కృష్ణ కదూ?"

తనని గుర్తు పట్టినందుకు సంతోషం కలిగింది కృష్ణకి.

"అవునండీ! మిమ్మల్ని చూడాలని వచ్చాను" అన్నాడు కృష్ణ.

"ఎప్పుడొచ్చారు?"

"రాత్రి, హోటల్ 'నీల్‌కమల్'లో దిగాను. నాతో పాటునా ఫ్రెండ్ కూడా వచ్చాడు!"

కృష్ణని కూర్చోమని చెప్పబోతుండగా లోపల్నించి అత్తగారు "నీరజా! అని పిలిచింది.

ఆ పిలుపు విని నీరజ చిగురుటాకులా వణికి పోయింది.

"వస్తానండి. పని ఉంది. లతని అడిగానని చెప్పండి. అన్నట్లు మీరింకా ఉంటారా?"

"ఆఁ! రెండు రోజులు ఉంటాను! మళ్ళీ రేపు వస్తాలెండి."

"అబ్బే! వద్దండి. ఏమనుకోకండి. నా పరిస్థితి మీకు తెలీదు! వస్తాను." కంగారుగా అంది.

కృష్ణకు రెండు చేతులూ ఎత్తి నమస్కారం చేసింది.

నీరజ కళ్ళ నుండి నీళ్ళు చెంపల మీదికి జలజలా రాలాయి. చటుక్కున వెనుదిరిగి లోపలకు వెళ్ళి పోయింది.

కృష్ణ కొయ్యబారినట్లయిపోయాడు.

అతి కష్టం మీద తేరుకుని బయటికొచ్చాడు. మనస్సంతా అల్లకల్లోలంగా ఉంది.

'నీరజ ఎందుకలా ఉంది?

అప్పటి అందమంతా ఏమయిపోయింది?

భర్త సరిగా చూడటం లేదా?

లోపలినుంచి ఎవరోపిలవగానే ఎలా వణికి పోయిందో!

పైగా "నా పరిస్థితి మీ కర్థంకాదండీ" అంది.

ఏమిటో ఆ పరిస్థితి!'

ఆలోచనలతో బుర్ర వేడెక్కిపోయింది కృష్ణకి! నడవలేకపోయాడు.

రోడ్డు మీదపోతున్న రిక్షాని పిలిచి అందులో కూర్చున్నాడు కృష్ణ.

* * *

"కృష్ణా! అదేమిట్రా అలా ఉన్నావు! ఏమన్నా సుస్తీ చేసిందా?"

కంగారుగా ప్రశ్నించాడు విశ్వం.

కృష్ణ మంచం మీద పడుకుని ఉన్నాడు. పెరిగిన గడ్డం, మాసిన బట్టలు, చెదిరిన జుట్టుతో ఎన్నో లంఖణాలు చేసిన వాడిలా ఉన్నాడు.

విశ్వం సూట్‌కేస్ టేబిల్ పైన పెట్టి కృష్ణపక్కన కూర్చుని నుదుటి మీద చెయ్యి వేశాడు.

"ఒళ్ళు చల్లగానే ఉందే!"

"నా కే రోగం లేదురా."

ఎర్రగా ఉన్న కృష్ణ కళ్ళలోకి చూస్తూ "మరయితే ఎందు కలా ఉన్నావు!" అనడిగాడు విశ్వం!

"ఏం లేదు." కృష్ణ కళ్ళుదించుకున్నాడు.

విశ్వం హఠాత్తుగా గుర్తు తెచ్చుకుని "నీరజని చూశావా" అనడిగాడు.

"ఆ:!"

విశ్వం నవ్వుతూ "మరి చెప్పవే! ఇది విరహతాపమన్న మాట!" అన్నాడు.

"ఛ! ఏం మాటల్రా అవి!" కోపగించుకున్నాడు కృష్ణ.

"అయితే ఏమిటి నీ బాధ!"

విశ్వం ప్రశ్నకు సమాధానంగా దిండు కింద నుంచి ఒక ఉత్తరం తీసి విశ్వం చేతికిచ్చాడు కృష్ణ.

"ఏమిటిది!"

"చదువు!"

'ప్రేమలేఖా ఏమిటి!' అనుకుంటూ విశ్వం కవరు లోంచి కాగితం తీసి చదవ సాగాడు.

"కృష్ణగారూ!

మీరు ఎంతో దూరం నుండి నన్ను చూడాలని వచ్చారు! కాని మీకు సరైన మర్యాద చేయలేక పోయాను. నా అశక్తతను మన్నించండి! ప్రస్తుతం ఇక్కడ నా పరిస్థితి పంజరంలో చిక్కుకుపోయిన చిలకలా ఉంది! ఇంతకంటే ఏం చెప్పలేను! మిమ్మల్ని చూడగానే పాత రోజులన్నీ ఒక్కసారిగా నా కళ్ళ ముందు కదలాడాయి. మీరు, నేను, లత కలిసి కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ఆనందంగా గడిపిన ఆ రోజులు మళ్ళీరావు గదా! నాలాటి దురదృష్టవంతురాలు అసలీ లోకంలో ఉండదేమో! చివరగా ఒక్క మాట–నా మీద ఏమాత్రం అభిమానం ఉన్నా మళ్ళీ నన్ను కలవాలని ప్రయత్నించకండి! ఇలా వ్రాయాల్సి వచ్చినందుకు నేనెంత కుమిలిపోతున్నానో ఆ దేవుడికే తెలియాలి! లతను అడిగినట్లు చెప్పండి. ఉంటాను సెలవు.

– నీరజ."

విశ్వం కాగితం మడుస్తూ చిన్నగా నిట్టూర్చాడు.

కృష్ణా! ఆడవాళ్లు ఎంత చదువుకున్నా వాళ్ళ పరిస్థితి ఏమీ మారలేదురా!"

కృష్ణ లేచి దిండు నానుకుని కూర్చున్నాడు.

"మిగతా వాళ్ళ సంగతి నా కెందుకురా! నీరజ అటువంటి స్థితిలో ఉందంటే నేను సహించలేకుండా ఉన్నానురా" అన్నాడు కృష్ణ బాధగా!

"అటువంటి వాళ్ళకు సానుభూతి చూపగలం! అంతకంటే మన మేం చెయ్యగలం!' ' అని విశ్వం సిగరెట్ వెలిగించి కృష్ణ కొకటి ఇవ్వబోయాడు.

"నో, థాంక్స్!"

"ఓహో! తమ రిప్పుడు బాధలో ఉన్నారు గదూ! మరిచేపోయాను!" అని నవ్వాడు విశ్వం.

కృష్ణ ముఖం ఎర్రబడింది.

"విశ్వం! నీకు నవ్వులాటగా ఉంది కానీ, నీరజని చూస్తే నువ్వూ ఎంతో బాధ పడతావు! నీరజ ఇదివరకటికంటే చాలా చిక్కిపోయింది. ఆ అందమైన కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరగడం చూసి నా మనస్సెంత విలవిల లాడిపోయిందో నీకు తెలీదు.'"

"అర్థమైంది,కృష్ణా! అయితే ఏం చేద్దామంటావు?"

"నీరజని అక్కణ్ణించి తప్పించాలి."

"ఒరేయ్, కృష్ణా, నీకేమయినా మతిపోయిందా? సంసారం చేసుకుంటున్న ఆడదాన్ని బయటికి ఈడుస్తావా?"

"విశ్వం! అది సంసారం కాదు, నరకం. ఇంక కొన్నాళ్ళు నీరజ అక్కడుంటే ఏమయిపోతుందో! నీరజని వెంటనే అక్కణ్ణించి తీసుకు వచ్చేయాలి" అన్నాడు గట్టిగా.

"కృష్ణా! ఆవేశంలో ముందు వెనుకలు ఆలోచించకుండా మాట్లాడుతున్నావు. అసలు మొదట నీరజ ఇష్టం తెలుసుకో."

"నాన్సెన్స్! నీరజకి అక్కడుండటం ఇష్టం అంటావా?"

"నీకు తెలీదురా ఆడవాళ్ళ సంగతి."

"కానీ, నీరజ సంగతి నాకు తెలుసు. తప్పనిసరై ఉంటూంది. ఏదారీ లేక ఉంటోంది. అంతే! మనలాటి వాళ్ళెవరైనా అవకాశం ఇస్తే ఆ పంజరం నుండి బయటికొస్తుంది."

చెయ్యి చురుక్కుమనడంతో విశ్వం సిగరెట్ ముక్కని యాష్ట్రేలో పడేశాడు.

"విశ్వం! నువ్వెలాగైనా నీరజని అక్కణ్ణించి తీసుకువస్తే, నేను ఆమెతో మాట్లాడుతాను."

"సరే! ఆలోచిస్తాను. ముందొక స్ట్రాంగ్ కాఫీ తెప్పించు" అన్నాడు విశ్వం.

కృష్ణ బెల్ కొట్టి బాయ్‌ని పిలిచి టిఫినూ, కాఫీ తెప్పించాడు.

"నువ్వూ తీసుకో" అన్నాడు విశ్వం.

"ఈ విషయం ఏదో తెలేవరకూ నాకేం తినబుద్ధికావటం లేదు."

"నీ శపథం బాగానే ఉంది కానీ, ముందు టిఫినుతిను. అసలు నీ వాలకం ఎలా ఉందో అద్దంలో చూసుకున్నావా? నిన్ను చూసిన వాళ్ళుదడుసుకుని చస్తారు. ముందు టిఫిను తిని ట్రిమ్‌గా తయారవు. నువ్విలా ఉంటే నాకు ఒక్క ఆలోచన కూడా రాదు. ఇక ఆ తర్వాత నీ ఇష్టం" అన్నాడు విశ్వం.

కృష్ణ మారుమాట్లాడకుండా టిఫిన్లు ప్లేటు అందుకున్నాడు.

టిఫెన్ తిన్నాక స్నానం చేసి వచ్చి నీట్‌గా డ్రెస్ చేసుకున్నాడు.

"అమ్మయ్య! ఇప్పుడు హీరోలా ఉన్నావు! సాయంత్రం నీరజని ఇక్కడకు తీసుకొస్తాను."

"ఎలా?"

"అవన్నీ దేవరహస్యాలు. నువ్వడక్కూడదు. నేను చెప్పకూడదు. నీక్కావలసింది పని జరగడం. అంతేనా?"

"అవును, ఇక అడగనులే" అని "ఇప్పటికి నా మనసు కుదుట పడిందిరా, విశ్వం" అని కృష్ణ ఆనందంగా అన్నాడు.

* * *

విశ్వం డోర్‌కున్న కర్టెన్ తొలగించి, "నీరజగారూ! లోపలికి వెళ్ళండి" అన్నాడు. నీరజ లోపలికి అడుగు పెడుతూ "ఆయనిక్కడ ఉన్నారా?" అంది.

"ఆఁ!" అని విశ్వం వెళ్ళిపోయాడు. నీరజ రూమ్ లోపలకు వచ్చింది.

ఎదురుగా సొఫాలో కృష్ణ కనిపించాడు.

నీరజని చూస్తూ కృష్ణ లేచి నిలబడి- "రా, నీరజా" అన్నాడు.

కృష్ణని చూసి నీరజ కంగారుపడిపోయింది. కొంగు భుజం చుట్టూ కప్పుకుని "ఆయనేరీ!" అనడిగింది.

కృష్ణ ఆశ్చర్యపోతూ "ఎవరూ?" అన్నాడు.

"ప్రకాష్! ఆయన ఉద్యోగం కోసం రమ్మన్నారని తీసుకొచ్చారు" అంది నీరజ.

కృష్ణ నవ్వాడు.

"వో! విశ్వం అలా చెప్పాడా?"

"అయితే అదంతా అబద్ధమా?"

"అవును! మిమ్మల్ని ఇక్కడకు తీసుకురావడానికి విశ్వం ఆడిన నాటకం."

నీరజ ముఖం కోపంతో ఎర్రబడింది. "మీరిటువంటి వారనుకోలేదు. నేను వెడుతున్నాను." కఠినంగా అంది.

"నీరజా! నేను దుర్మార్గుడిని కాను. నేనెందుకిలా చేశానో చెపుతాను. ఒక్క అయిదు నిమిషాలు ఉండండి. ప్లీజ్!" కృష్ణ అర్థించాడు.

నీరజ కాదనలేక పోయింది.

"నీరజా! అలా కూర్చోండి!"

నీరజ సోఫాలో కూర్చుంది.

"నీరజా! నేను చెప్పే విషయాలు పూర్తిగా వినండి. మీకు నచ్చకపోయినా మధ్యలో కోపగించుకుని వెళ్ళిపోకండి."

నీరజ 'అలాగే' అన్నట్లు తలూపింది.

కృష్ణ కిటికీ దగ్గర నిలడి బయటికి చూస్తూ చెప్పసాగాడు.

"నీరజా! అప్పుడు నేను డాక్టర్ చివరి సంవత్సరం చదువుతున్నాను. మా చెల్లెలు లత ఒక రోజు మిమ్మల్ని నా దగ్గరికి తీసుకొచ్చి 'నా ఫ్రెండు నీరజ' అంటూ పరిచయం చేసింది. అందంగా సన్నజాజి మొగ్గలా ఉన్న మిమ్మల్ని చూడగానే నా మనస్సు చలించింది. మెడికల్ కాలేజీలో నేను రోజూ ఎంతో మంది అమ్మాయిల్ని చూస్తుంటాను. కానీ నా మనసెప్పుడూ అలా స్పందించలేదు. ఆ క్షణం నుంచీ మిమ్మల్ని నా మనస్సులో నిలుపుకుని, ఆరాధించాను. మీరు తరుచూ మా ఇంటికి వస్తుండే వారు. మన ముగ్గురం కూర్చుని ఎన్నెన్నో కబుర్లు చెప్పుకునే వాళ్ళం. అప్పుడప్పుడు సినిమాలకి, షికార్లకి వెడుతుండేవాళ్ళం. మీరు రాని రోజు నాకు పిచ్చెక్కి నట్లుగా ఉండేది. నా హౌస్ సర్జెన్సీ అయిపోగానే మిమ్మల్ని పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకున్నాను. కానినేను హౌస్ సర్జెన్సీ చేస్తుండగా మీకు పెళ్ళి అనే వార్త తీసుకొచ్చింది లత! ఆ రోజునే నెంత కుమిలిపోయానో చెప్పలేను. నా దురదృష్టానికి నిందించుకుంటూ, మీరు సుఖంగా ఉంటే అదే చాలనుకున్నాను. మీకు పెళ్ళయి వెళ్ళిపోయారు.

ఇక నేను అక్కడ ఉండలేక మిలిటరీ డాక్టరుగా వెళ్లిపోయాను. కాని ప్రతి క్షణం మీరే జ్ఞాపకం వస్తుండే వారు. ఏ అందమైన దృశ్యాన్ని చూసినా, ఏ మధురమైన పాట విన్నా మీరే గుర్తుకు వచ్చేవారు. అమ్మ పెళ్ళి చేసుకోమని పోరు పెడుతున్నా మిమ్మల్ని మరిచిపోలేక జీవితంలో పెళ్ళి మాటే తల పెట్టకూడ దనుకున్నాను.

రెండేళ్ళ తర్వాత ఇప్పుడు ఆంధ్రాకి వచ్చాను. మిమ్మల్ని చూడాలని మీ ఇంటి కొచ్చాను.''

కృష్ణ క్షణం ఆగాడు.

నీరజ వూపిరి బిగపట్టుకుని వింటోంది.

"మీ పరిస్థితి చూశాకనే నెంత బాధపడ్డానో మీకు తెలీదు! నీరజా! నా ప్రాణానికి ప్రాణమైన మీరు అలా దుఃఖిస్తూ ఆ నరకంలో ఉండటం నేను సహించలేను. మీరాఇంట్లోంచి వచ్చెయ్యండి. మీకు మంచి భవిష్యత్తు చూపిస్తాను. నా మాట నమ్మండి.'' ఆవేశంగా అన్నాడు కృష్ణ.

నీరజ నిర్ఘాంతపోయి చూస్తోంది.

"నీరజా! భర్త ఎటువంటివాడైనా భరిస్తూ, వాడి అడుగులకు మడుగులొత్తే పాతకాలం పోయింది. భార్యాభర్తలు అన్యోన్యంగా ఉండి, పరస్పరం గౌరవించుకుంటూ, అభిమానించుకుంటూ ఉంటేనే జీవితం హాయిగా సాగుతుంది కానీ, లేకపోతే దుర్భరం అయిపోతుంది. నీరజా! మీరూ చదువుకున్నారు గదా! ఆలోచించండి. భర్త దౌర్జన్యానికి తలవంచి అక్కడే పడుండాల్సిన అవసరం మీకేముంది? అతడు లేక పోతే బ్రతకలేరా? మీకు నేను ఆధారం కల్పిస్తాను.''

నీరజ దీనికీ సమాధానం చెప్పలేదు.

తలవంచుకుని కూర్చుంది.

కృష్ణ నీరజవేపు తిరిగాడు.

"నీరజా! మీ సుకుమారమైన శరీరం కష్టపడుతూంటే చూడలేనండీ! మీ అందమైన కళ్ళలో తళతళలే కానీ కన్నీరు ఉండకూడదు. మీ లేత పెదవులపై చిరునవ్వుకే కాని విచారానికి స్థానం కాకూడదు.''

నీరజ ముఖం ఎర్రబడటం గమనించి-"నీరజా! నా మనసులో ఉన్నది చెప్పాను. ఏమనుకోకండి! ఇటువంటి విషయాల్లో ముందడుగు వెయ్యాలంటే చాలా ధైర్యం, ఆత్మ విశ్వాసం కావాలి. నేనేదో మీరు ఆనందంగా ఉండాలనే ఆవేశంలో చెపుతున్నాను. మీ ఇష్టాయిష్టాలేమిటో నాకు తెలీవు. ఇందులో బలవంతం ఏమీ లేదు. మీకు అక్కడే బావుంటే వెళ్ళిపోండి! మా విశ్వం మళ్ళీ ఇంకో నాటకం ఆడి జాగ్రత్తగా మీ ఇంట్లో దింపి వస్తాడు. ఆలోచించుకోండి! తొందరలేదు'' అంటూ కిటికీవేపు తిరిగి బయటికి చూడసాగాడు కృష్ణ.

నీరజ ఆశ్చర్యం నుండి తేరుకోలేకపోతోంది. ఇది కలా! నిజమా! తన ఎదురుగా

ఉన్న ఈ వ్యక్తి తనని ప్రేమించాడా! మనసులో నిలుపుకుని ఆరాధించాడా? ఎంత చిత్రం!

లత ఫైనల్ ఇయర్‌లో తమ కాలేజీలో చేరింది. అప్పుడే ఆమెతో స్నేహం కలిసింది తనకు. అప్పట్నించీ దాదాపు సంవత్సరం పైన తాము ముగ్గురూ తరుచూ కలుసుకునేవారు.

కాని కృష్ణ ఒక్కనాడైనా తన మనస్సు విప్పి చెప్పలేదు. కనీసం ఆ విధంగా ప్రవర్తించను కూడా లేదు.

అతని రూపం, మాటలు అప్పుడప్పుడు తన మనసులో సంచలనం కలిగించేవి.

కాని, తను వెంటనే తన మనసుని అదుపులోకి తెచ్చుకునేది. అతడు సూచనగా అయినా తన మనసులోని మాట చెప్పి ఉంటే ఎంత బాగుండేది! ఈ పాటికి తనెంతో హాయిగా జీవిస్తూ ఉండేది. అయినా ఇప్పుడు మాత్రం ఏమయింది? అతడు తనకు అవకాశమిస్తున్నాడు.

తను దాన్ని ఉపయోగించుకుంటే... ఇన్నాళ్ళూ ఇటువంటి ఆధారం కోసమే కదా ఎదురుచూసింది.

తన వాళ్ళేవరూ తనని ఇలా ఆరాధించలేదనేగా బాధపడింది. ఇప్పుడు ఇతడు తనంత తాను చేయూత ఇస్తానంటున్నాడు.

తను దాన్ని అందుకోవాలి.

ప్రకాష్‌తో గడిపిన ఈ రెండేళ్ళ జీవితంలోనూ కష్టాలు, కన్నీళ్ళే తప్ప ఏ అనుభూతినీ, అనుభవాన్నీ పొందలేదు.

మోడులాటి ఆ జీవితాన్నిక తాను గడపలేదు. ఆ నరకబాధ తను అనుభవించలేదు.

ఎవరేమనుకున్నా తనకు భయంలేదు. తనకు సంఘం కంటే జీవితం ముఖ్యం!

తనా పంజరంలోంచిబయటికి వస్తుంది. కృష్ణతో పాటు హాయిగా వినువీధిలో ఎగిరి పోతుంది.

కృష్ణ తనని మోసం చేస్తాడా? ఉఁహుఁ! కృష్ణ అటువంటి వాడు కాదు. ఒకవేళ మోసపోయినా నష్టం లేదు.

ఏ అనుభవమూ లేకుండా నిస్సారంగా జీవితం గడిపేకంటే వెయ్యిసార్లు మోసపోవడం మంచిది!

కోరి వచ్చిన ఈ అవకాశాన్ని, తలుపు తట్టి పిలుస్తూన్న ఈ అదృష్టాన్ని వదులుకోకూడదు.'

అలా నిర్ణయం చేసుకోగానే నీరజ మనస్సు ప్రశాంతంగా అయింది.

'కృష్ణా! ఇన్నాళ్ళకి నాకు విముక్తిని ప్రసాదించారు!' తృప్తిగా అనుకుని సోఫాలో వెనక్కి వాలి కళ్ళ మూసుకుంది నీరజ!